

ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತಾ ನಗುತ್ತಾ ಮತ್ತೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಂದರೆ ನಾನು ಸ್ವಿಮ್ಮ ಆಗಿದ್ದೆ, ಅವರು ದಡೂತಿಗಳಾಗಿದ್ದರು.. ಎಂಬ ಕಾರಣದ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ ಅಂತ ತಾವು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಬೊಜ್ಜು ದೇಹಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ; ಮನುಷ್ಯರು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಆದಷ್ಟು ಸಪೂರವಾಗಿದ್ದರೆ ಚಂದ ಅನ್ನೋ ಕಳಕಳಿ ನನ್ನದಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಿಪ್ಪ ನಾನು ಸಹ ಈಗ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ದುಂಡೋದರನಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ! ಇದು ಹೆಂಗೆ ಆತು, ಎಲ್ಲಿಂದ ಶುರುವಾತು ಎಂಬುದು ನನಗೂ ಸೋಜಿಗವಾಗಿದೆ. ಬೇರೆಯವರ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋಡಿ 'ಕರಗಿಸರಪ್ಪಾ' ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯೂ ಈಗ ಬಲೂನಿನಂತೆ ಪುಸುಪುಸು ಊದಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಗೆಳೆಯರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಮುಖ... ಅಲ್ಲಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟೆ ತೋರಿಸುವುದು ಎಂದು ಭಯಂಕರ ಮುಜುಗರವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಸಪಾಟು ಪಾಟಿಯ ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಅದೂ ಎದೆಗೂಡಿನಂತೆ ಇಂಚು, ಮುಕ್ಕಾಲಿಂಚು ಹಿಂದೆಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಈಗ ರುಬ್ಬುಗುಂಡಿನಂತೆ ಉಬ್ಬಲು ಕಾರಣವಾದ ಅಂಶಗಳು ಯಾವುವು- ಅಂತ ದೀರ್ಘ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿದೆ. ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಯಾವುದೋ ಕಾಯಿಲೆ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಆಸ್ತತ್ಯೆಗೆ ಹೋದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಡಾಕ್ಟರ್ ನನ್ನ ತೂಕ ನೋಡಿ ಅವರೇ ಚಕಿತರಾಗಿದ್ದರು. 'ನಿಮ್ಮ ಹೈಟಿಗೆ ನೀವು 55ರಿಂದ 60ಕೆಜಿ ಮ್ಯಾಲೆ ಇರಬೇಕಿ.. ನೀವನ್ ಬರೇ 46ಕೆಜಿ ಅದೀರಲ್ಲ..!' ಅಂದಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟು ಶುದ್ಧಾಂಗ ಸಣಕಲು ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದ ನಾನು ಈ ಸದ್ಯ ಬರೋಬ್ಬರಿ 84ಕೆಜಿ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ.. ಇದೆಂಥ ದುಷ್ಟಭಾರ! ಆಗಷ್ಟೇ ದುಂಡಾಗತೊಡಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಉದರವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ನೆರೆಮನೆಯ ಖಾಸಾ ಗೆಳೆಯ ನನ್ನ ನೋಡಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಬರಾಕ ಹತ್ತು ನೋಡ್ ದೋಸ್ತ ಅಂದ. ನಾನು 'ಹಗ್ಗ..' ಅಂತ ನಿರಾಕರಿಸಿದನಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಿಲುವುಗನ್ನಡಿ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ನೋಡತೊಡಗಿದೆ. ಎದುರು ನೋಟ, ಬದಿಯ ನೋಟದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿದೆ. ಅವನ ಮಾತು ಖರೇ ಇರಬಹುದಾ ಅನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ದಿನಗಳದಂತೆ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಲಿನ ಹೋಲ್ಗಳು ಬದಲಿಯಾಗತೊಡಗಿದವು.

ಆಮೇಲೆ ಪ್ಯಾಂಟಿನ ಹುಕನ್ನು ಎಳೆದಳೆದು ಹಾಕಿದರೂ ಕೂಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು; ನಾನೂ ಡೊಳ್ಳುಹೊಟ್ಟೆ ಡುಮ್ಕುನಾಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು. 'ನೀ ಹೇಳಿದ್ದು ಖರೇ ದೋಸ್ತ.. ನನಗೂ ಹೊಟ್ಟೆ ಬರಾಕ ಹತ್ತೇತಿ' ಅಂದಾಗ ಅವನು 'ಯಾವುದು ಚಿಂತಿ ಇಲ್ಲ ನೋಡು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಂಗಾಗುತ್ತ' ಅಂದ. ಅವನು ಹಂಗನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ 'ಚಿಂತಿ ಇಲ್ಲದ ಎಮ್ಮಿ ಸಂತ್ಯಾಗ ಮೆಲಕ ಹಾಕುತ್ತಿತ್ತಂತ' ಎಂದು ಅಣಕಿಸಿದಂತಾಗಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸತ್ಯವಿತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಟ್ಟಿ ನೆಲೆ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗಾಗಿ ದಿನಗೂಲಿ, ತಾತ್ಕಾಲಿಕ, ಹೊರಗುತ್ತಿಗೆ ಅಂತ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹತ್ತನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಭದ್ರ ನೆಲೆಯಾಯ್ತು. ನಾಳೆಗೇನು.. ಮುಂದೇನು..? ಅನ್ನುವ ದಿನಗಳು ಕೊನೆಯಾಗಿ ನಿರುಮ್ಳವಾಯ್ತು. ಈ ನಿರುಮ್ಳತನವೇ ನನಗೆ ಮುಳುವಾಯ್ತು ಎಂದೆನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಂದರೆ ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಹೊಟ್ಟೆ ಉದ್ಧಾಕೆ ಮುಂಚಾಚತೊಡಗಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲ- ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎರಡೇ ವರ್ಗದ ಜನರಿರುವುದು; ಒಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿದವರು ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದವರು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಹೊಟ್ಟೆಯದೇ ಚಿಂತೆ. ಹಸಿದವರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸುವ ಚಿಂತೆ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದವರಿಗೆ ಕರಗಿಸುವ ಚಿಂತೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿರುಮ್ಳತನವೆಂಬುದೇ ಸುಳ್ಳು. ಹೊಟ್ಟೆಯೆಂಬುದು ನನಗೆ ಇಬ್ಬಾಯಿಯ ಕತ್ತಿಯಂತೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಖಾಲಿಯಿದ್ದರೂ ಕಷ್ಟ, ಭರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕಷ್ಟ. ತುಂಬಿ ಭರ್ತಿಯಾದರೆ ಏನು ಕಷ್ಟ? ಎಂದು ನೀವನ್ನಬಹುದು. ಹೆಚ್ಚಿ ಭರ್ತಿಯಾದರೆ ಬೊಜ್ಜು ಬೆಳೆಯಲು ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಕಾಯಿಲೆಗಳು ಆರಂಭವಾಗುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಗಂಗಾವತಿ ಪ್ರಾಣೇಶ್ ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲ- 'ಎದೆ ಮೇಲೆ ಅಂಗೈಯಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಜಾರಿಸಿದರೆ ಅದು ಸರ್ರಂತ ಹೈವೆದಾಗ ಹೋದಂಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲರ ಹೊಟ್ಟೆ ಮ್ಯಾಲೆ ನಿಂತು ಭನ್ನಂತ ಜಾರಿತು ಅಂದರ ಪ್ರಾಬ್ಧಂ ಶುರು' ಅಂತ. ಇದು ಒಂದು ಕಾಮೆಡಿ ಷೋದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತಾದರೂ ಕಾಮೆಡಿಯಲ್ಲ. ಸತ್ಯ. ದೇಹದ ತೂಕ ಏರುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಬೊಜ್ಜು ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೈದ್ರೋಗ, ಬಿ.ಪಿ. ಸಕ್ಕರೆರೋಗ,